

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการรับรู้ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยคบอกเล่าที่จัดส่วนประกอบไว้ในลำดับต่างๆกัน ประโยคบอกเล่าที่นำมาวิจัยเป็นประโยคที่ประกอบด้วย ส่วนประกอบมาตรฐาน และส่วนประกอบประเภทเสริม อันได้แก่ หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมบอกสถานที่ ดังนั้นประโยคจึงประกอบด้วยส่วนประกอบ 4 ส่วนด้วยกัน นำส่วนประกอบทั้ง 4 มาจัดเรียงลำดับตามกฎเกณฑ์จะได้ประโยคที่มีรูปแบบไม่ซ้ำกัน 24 ประโยค นำไปให้กลุ่มตัวอย่างที่ 1 ฟัง และกลุ่มตัวอย่างที่ 2 อ่าน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ว่าด้วยสมมติฐาน

1.1 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างฟังประโยค ผลการรับรู้ความดีของการเคยได้ยินจากตาราง 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความดีของการเคยได้ยิน ประโยคแต่ละรูปแบบจะต่างกัน รูปแบบที่ค่าเฉลี่ยสูง เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าจะเคยได้ยินบ่อย เนื่องจากรูปแบบประโยคนั้นๆ มีผู้นิยมใช้กันมาก ส่วนรูปแบบที่ค่าเฉลี่ยต่ำ เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าจะไม่ค่อยจะเคยได้ยิน เนื่องจากไม่ค่อยมีผู้ใช้ การที่ค่าเฉลี่ยของประโยคแต่ละรูปแบบต่างกัน แสดงให้เห็นว่า แต่ละรูปแบบมีความดีในการใช้ต่างกัน ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน มีความดีในการใช้ต่างกัน

1.2 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างอ่านประโยค ผลการรับรู้ความดีของการเคยได้ยิน จากตาราง 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความดีของการเคยได้ยินประโยคแต่ละรูปแบบจะต่างกัน รูปแบบที่ค่าเฉลี่ยสูง เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างเคยได้ยินบ่อย และรูปแบบที่ค่าเฉลี่ยต่ำ เป็นรูปแบบที่ไม่ค่อยจะเคยได้ยิน การที่ค่าเฉลี่ยแต่ละรูปแบบต่างกัน แสดงให้เห็นว่า มีความดีในการใช้ต่างกัน ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน มีความดีในการใช้ต่างกัน

สรุปว่า เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างฟังและอ่านประโยคที่จัดส่วนประกอบไว้ในลำดับต่าง ๆ กัน จะได้ผลการวิจัยตรงกันตามสมมติฐาน คือกลุ่มตัวอย่างรับรู้บางประโยคเคยได้ยินบ่อย บางประโยคไม่ค่อยจะเคยได้ยิน แสดงว่าประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน มีความดีในการไรต่างกัน

1.3 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างฟังประโยค ผลการรับรู้ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยค จากตาราง 1 พบว่า แต่ละรูปแบบมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ต่างกัน รูปแบบที่ค่าเฉลี่ยสูง เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าถูกต้องหลักไวยากรณ์ ส่วนรูปแบบที่ค่าเฉลี่ยต่ำ เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่า ไม่ค่อยถูกต้องหลักไวยากรณ์ ประโยคแต่ละรูปแบบจึงมีความถูกต้องหลักไวยากรณ์มากน้อยต่างกันตามการรับรู้ ผลการวิจัยที่ได้สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า ประโยคที่มีรูปแบบต่างกันจะมีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ต่างกัน

1.4 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างอ่านประโยค ผลการรับรู้ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยคจากตาราง 2 พบว่า แต่ละรูปแบบมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ต่างกัน รูปแบบที่ค่าเฉลี่ยสูง เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าถูกต้องหลักไวยากรณ์ ส่วนรูปแบบที่ค่าเฉลี่ยต่ำ เป็นรูปแบบที่ไม่ค่อยถูกต้องหลักไวยากรณ์ ประโยคแต่ละรูปแบบมีความถูกต้องหลักไวยากรณ์มากน้อยต่างกันตามการรับรู้ ผลการวิจัยที่ได้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน จะมีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ต่างกัน

สรุปว่า เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างฟังและอ่านประโยคบอกเล่าที่จัดส่วนประกอบไว้ในลำดับต่างกัน จะได้ผลการวิจัยตรงกันตามสมมติฐาน คือ กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน จะมีความถูกต้องหลักไวยากรณ์ต่างกัน

1.5 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างฟังประโยค ผลการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค จากตาราง 1 พบว่า แต่ละรูปแบบมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายของประโยคต่างกัน รูปแบบที่ค่าเฉลี่ยสูง เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้เข้าใจสื่อความหมายได้ครบถ้วนตามต้องการ โดยเห็นว่าการเรียงลำดับข้อความตามแบบนี้ทำให้ผู้พูดและผู้ฟัง เกิดความเข้าใจตรงกัน ส่วนรูปแบบที่ค่าเฉลี่ยต่ำ

เป็นรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่าง เห็นว่าใช้สื่อความหมายได้ไม่ดี อาจจะทำให้ยากหรือสับสนจนทำให้ผู้พูดและผู้ฟัง เข้าใจกันไปคนละอย่าง กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าคุณสมบัติแต่ละรูปแบบมีความสามารถในการสื่อความหมายต่างกัน ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน จะสื่อความหมายตามการรับรู้ได้ต่างกัน

1.6 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างอ่านประโยค ผลการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค จากตาราง 2 พบว่า ประโยคแต่ละรูปแบบมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายต่างกัน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง เห็นว่า ประโยคแต่ละรูปแบบใช้สื่อความหมายได้มากน้อยต่างกัน บางรูปแบบสื่อความหมายได้ดี แต่บางรูปแบบสื่อความหมายได้ไม่ดี ค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ในแต่ละประโยคจึงต่างกัน ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน จะสื่อความหมายตามการรับรู้ได้ต่างกัน

สรุปว่า เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างฟัง และอ่านประโยคที่จัดส่วนประกอบไว้ในลำดับต่างๆ กัน จะได้ผลการวิจัยตรงกันตามสมมติฐาน คือกลุ่มตัวอย่างต่างก็รับรู้ว่าคุณสมบัติแต่ละรูปแบบมีความสามารถในการสื่อความหมายได้ต่างกัน

1.7 จากตาราง 1 เมื่อเสนอสิ่งเร้าโดยวิธีให้ฟัง พบว่ามีประโยคบางรูปแบบที่เมื่อค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยินสูง ค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความถูกต้องไวยากรณ์ และค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายก็จะสูงตามไปด้วย แสดงว่าตัวแปรทั้ง 3 อาจจะมีความสัมพันธ์กัน และผลการวิจัยจากตาราง 10 พบว่า ความถี่ของการเคยได้ยิน สหสัมพันธ์กับความถูกต้องไวยากรณ์ ความถี่ของการเคยได้ยิน สหสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อความหมาย และความถูกต้องไวยากรณ์ สหสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อความหมาย ได้ค่า r สูงพอประมาณ แสดงว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าคุณสมบัติทั้ง 3 มีความสัมพันธ์คล้ายคลึงกันดังนี้ คือ รูปแบบประโยคที่ได้ยินบ่อย เป็นรูปแบบที่ถูกต้องไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้ดี ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายตามการรับรู้ มีความสัมพันธ์กัน

1.8 จากตาราง 2 เมื่อเสนอสิ่งเร้าโดยวิธีให้อ่าน พบว่า มีประโยชน์บางรูปแบบที่เมื่อค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความดีของการเคยได้ยินสูง ค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความถูกต้องไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายก็จะสูงตามไปด้วย แต่ประโยชน์ที่เราได้ศึกษานี้มีอยู่ไม่กี่ประโยชน์ จึงยังไม่อาจตัดสินความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง 3 ได้ ต้องนำผลการวิจัยจากตาราง 11 มาประกอบการพิจารณา พบว่าความดีของการเคยได้ยิน ไม่สัมพันธ์กับความถูกต้องไวยากรณ์ และความถูกต้องไวยากรณ์ไม่สัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อความหมาย แต่ความดีของการเคยได้ยิน สัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อความหมาย ตัวแปรดูนี้ได้ค่า r สูงพอประมาณ แสดงว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างรับรู้ ว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ รูปแบบประโยชน์ที่ได้ยินบ่อย เป็นรูปแบบที่สื่อความหมายได้ดี อย่างไรก็ตามประโยชน์จะเข้าลักษณะดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างก็ยังไม่มีความเห็นว่า รูปแบบประโยคไม่ถูกต้องไวยากรณ์ จะเห็นได้จากผลการวิจัยจากตาราง 11 กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าคุณค่าของการเคยได้ยินกับความถูกต้องไวยากรณ์ และความถูกต้องไวยากรณ์กับความสามารถในการสื่อความหมายไม่มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้น แม้ประโยชน์จะสื่อความหมายได้ดีแล้ว กลุ่มตัวอย่างก็เห็นว่า ประโยคไม่ถูกต้องไวยากรณ์ ผลการวิจัย จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ตามหลักของภาษาศาสตร์ความถูกต้องไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความหมายของประโยค การที่ผลการวิจัยออกมาในรูปแบบนี้ น่าจะมีตัวแปรอื่นใดเข้ามาเกี่ยวข้องก็ได้

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผลการรับรู้ความดีของการเคยได้ยิน ความถูกต้องไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายจากตาราง 1 และ 2 พบว่า คะแนนรวมของค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความถูกต้องไวยากรณ์จะต่ำกว่าคะแนนการรับรู้ และจะเป็นดังนี้ทั้งการรับรู้โดยการฟังและโดยการอ่าน ซึ่งพอจะสันนิษฐานได้ว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีความเข้าใจว่าความถูกต้องไวยากรณ์นั้นหมายถึง ความถูกต้องตามหลักเกณฑ์การเขียน (ภาษาเขียน) กลุ่มตัวอย่างยอมรับภาษาเขียนว่าถูกต้องกว่าภาษาพูด แต่ปัจจุบัน นักภาษาศาสตร์ทางภาษามีความเห็นว่า ภาษาที่แท้จริงคือภาษาพูด ภาษาเขียนเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด เป็นการจารึกคำพูด

2. ผลการวิจัยจากตาราง 3 และ 4 พบว่า เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่ 1 ฟัง ประโยค และกลุ่มที่ 2 อ่านประโยค ผลการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน การรับรู้ ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค ที่มีต่อการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยคของทั้งสองกลุ่มจะคล้ายกัน ดังเช่น ดังที่รับรู้ ว่าประโยคที่หน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ 1 ของประโยค เป็นรูปแบบที่เคยได้ยินบ่อย มีความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้ดี เมื่อใดที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค โดยการสลับหน่วยเสริมพิเศษไปอยู่ในลำดับอื่น ผลการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายก็จะเปลี่ยนไป แสดงว่า ประโยคบอกเล่าที่ซ้ำกันอยู่ทั่วไป จะต้องมียุทธศาสตร์การเรียงลำดับส่วนประกอบที่ค่อนข้าง จะแน่นอน ผลการวิจัยจึงชัดเจนที่ วิจินต์ ภาณุพงศ์¹ กล่าวไว้ว่า ตำแหน่งของส่วน ประกอบประเภทเสริมไม่คงที่ตายตัว อาจปรากฏอยู่ที่ต้นประโยคหรือท้ายประโยคก็ได้ ไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลง ซึ่งหมายความว่า เมื่อสลับที่ส่วนประกอบ รูปแบบของประโยคจะเปลี่ยนไป แต่ความหมาย และความถูกต้องหลักไวยากรณ์ยังเหมือน- เดิม

ผลการวิจัยครั้งนี้พอสรุปได้ว่า รูปแบบของประโยคบอกเล่าที่กลุ่มตัวอย่างรับ- รู้ว่า เคยได้ยินบ่อย มีความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้ดีกว่ารูปแบบอื่นๆ มีการจัดเรียงส่วนประกอบดังนี้คือ หน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ 1 ส่วนประกอบมาตรฐาน อยู่ในลำดับที่ 3 และหน่วยเสริมเวลาหรือหน่วยเสริมบอกสถานที่อยู่ในลำดับที่ 4 รูป- แบบประโยคเขียนได้เป็น

สพ ม สว หรือ สส

ประโยคเริ่ม (การสนทนา) ส่วนประกอบมาตรฐานอาจปรากฏอยู่ในประโยค ตามลำดับได้ แต่ส่วนประกอบประเภทเสริมจะปรากฏอยู่ดูวนๆ ตามลำดับไม่ได้ในประโยค

¹ วิจินต์ ภาณุพงศ์ เรื่องเดิม.

เริ่ม คั้งนั้นประโยคบอกเล่าที่ประกอบด้วยส่วนประกอบมูลฐานและส่วนประกอบประเภทเสริม ส่วนประกอบมูลฐานจึงเป็น "หน่วยหลัก" ของประโยค ส่วนประกอบประเภทเสริมเป็น "หน่วยขยาย" ทำหน้าที่ขยายหน่วยหลัก การที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ารูปแบบประโยคที่ส่วนประกอบมูลฐานอยู่ในลำดับที่ 3 เป็นรูปแบบที่เคยได้ยินบ่อย มีความถูกต้องไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้ดี ก็เพราะว่าในการฟัง หรืออ่านก็คื กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถจับสัญญาณหรือตีความข้อความตอนต้นๆ ของประโยคได้ จนกว่าเวลาจะผ่านไปครู่หนึ่ง คั้งนั้น ถ้าส่วนประกอบมูลฐานอยู่ในลำดับแรก ผลการรับรู้จึงไม่แตกต่างเมื่ออยู่ในลำดับก่อนไปทางท้ายประโยค โดยจะมีหน่วยเสริมบอกเวลาหรือหน่วยเสริมบอกสถานที่ตามหลัง เพื่อทำหน้าที่ขยายส่วนประกอบมูลฐาน และหน่วยเสริมพิเศษทำหน้าที่ขยายส่วนทั้งหมดอีกทีหนึ่ง

3. จากตาราง 7 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ฟังประโยค และให้กลุ่มที่ 2 อ่านประโยค พบว่าการรับรู้ความถูกต้องไวยากรณ์ของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน พิจารณาจากตาราง 1, 2, 10 และ 11 ประกอบ พบว่า กลุ่มที่ให้อ่านรับรู้าประโยค มีความถูกต้องไวยากรณ์มากกว่ากลุ่มที่ให้อ่าน ที่เป็นเช่นนี้เห็นจะเป็นเพราะ กลุ่มที่รับรู้โดยการอ่าน ต้องอ่านประโยคที่ส่วนประกอบทั้ง 4 พิมพ์ติดต่อกันไปทั้งประโยค เวลาอ่านจะต้องแบ่งวรรคเอง กลุ่มตัวอย่างอาจเกิดความสับสนในการแบ่งวรรค ทำให้การตีความผิดพลาดและเห็นว่า ประโยคไม่ถูกต้องไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การรับรู้ความถูกต้องไวยากรณ์ของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยจากตาราง 1, 2, 3 และ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้กลุ่มที่อ่าน ต่ำกว่ากลุ่มที่ฟังในทุกตัวแปร เหตุที่เป็นดังนี้เพราะประการแรกกลุ่มที่อ่านต้องแบ่งวรรคเองคง ไคกลาวไวแล้ว และประการหลังคือกลุ่มที่อ่านมีขั้นตอนในการรับรูภาษา ยุงยากกว่ากลุ่มที่ฟัง เพราะในกระบวนการอ่าน ผู้อ่านต้องอ่านสัญลักษณ์แล้วแปลเป็นเสียงก่อน ต่อจากนั้นจึงแปลเสียงไปสู่ความหมายอีกทีหนึ่ง ส่วนกลุ่มที่ฟังจะแปลเสียงไปสู่ความหมายเลยทีเดียว ขั้นตอนการรับรูภาษาจึงไม่สลับซับซ้อน คะแนนการรับรู้ของกรุปที่ฟังจึงสูงกว่ากรุปที่อ่าน